

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1893-1895.
L 84:1 - 15**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Vän! Jag måste taga till blyerts pennan för att hinna sända dig, ett par ord. Jag har haft en kvattimmars dag idag, så jag har ej mycket. Dessutom förs jag knappt skriva efter ditt brev. Jag ^{har} följande så vansinnigt föroläsat af det.

Jag skref inte i förra veckan af den här orsaken! Jag hade sålunda gräslig längtan att få skriva, men som jag också hade en ~~novell~~ ^{novell} under arbete såde jag till mig själf. Du får skriva, så denna är förelig, ej förr. Följaktligen blef den också färdig på Söndag och som är det den, som skall skrivas, så att den kan komma in i novellhäftet. Du skall ha tack för hjälpen.

För öfrigt, jag vet inte, jag är naturligtvis en stor usling, men jag väntade det här brevet från dig. Jag visste, att du skulle skriva det. Det hade varit emot all psykologi om du ej skrifvit det. Förstår du nu, den där experimentatorn i mig såde mig, att du skulle göra det, kanske jag ville se om han skulle få rätt. Jag varjällt ord på dig, men det är möjligt att jag experimenterade, så jag ej skref. Jag tror det mestan. Och på samma gång längtade jag att få göra det skriva.

Och när jag nå fick ditt brev, så kunde jag hafva velat falla ned för dig och bejda dig om förlåtelse. Forts skulle du skriva så sådana brev till mig, käraste vän inte till mig. Kan du inte tra mig, så jag säger att jag är oälskligt och ej för min ^{personliga} egen del och ej räknar mig för något. Jag begär bara, att du fördrar mig. Det är jag som är föroläsat, jag, som beundrar, jag, som är rädd att förlora dig. Du måste nöja dig med att låta dig älskas. Du får ej gå från din roll i förbundet.

Tänk nu på mig som något gammalt, tryggt och säkert, som ej kan förloras. Om man tänker så, går ogräset ut af sig själf. Det är bäst att låta det själfdö, inte ge det befallningar, bara låta bli att tala om det.

Jag säger dig visst aldrig några vackra saker såsom du säger mig. Jag tycker så mycket om allt hos dig. Jag vet ej hvornär jag skall börja -

Jag vill ha dig att skriva som jag eller Heidenstam. Det är ännu g' det rätta.
Men Garborg tycker du ej om honom. Jag tycker Fredrik är det bästa, som finns. Så skulle jag vilja att
du skulle skriva som jag, och jag skulle skriva som Fredrik. Jag är nu -
och jag skulle skriva som Fredrik. Jag är nu -
och jag skulle skriva som Fredrik. Jag är nu -

Min kärna barn, du är nedslagen af allt jag sagt om ditt författarskap.
Men hvad menar du med att fråga, om jag tror på, att du har talan
att du är för gammal. Du vet mycket väl att om hela världen stäl-
ler sig upp att skrivas att man ej duger, så tror man det ändå
själf. Nu har jag, Gudskelof, skrivit i ett bref för en
meha redan, att jag aldrig tviflat på din begäfnings, därför
kan du väl tro mig, om jag uppger det nu. Jag tror ännu mer
på din åslystnad. Finns man bara sin hjärna, så ger den hvad
man vill. Du har ju vägen banad för dig redan. Ah, om
jag hade dig här och fick göra dig glad. Hvad i alla frö Garborg
tala förstånd med dig? Du har ju alla möjliga förutsättningar.
Kom ihåg att snille är något som växer. Och så är diktkon-
sten ju en glad konst. Inte skall en författares nitte och vara
pinad med själfberörelning.

Var jag nu du så höga jag, efter det att de sex äro färdiga
och berättade mig med att barn botanik. Gå ut med August och
hans mamma! Tiden är ju här i naturbeskrifningen - Eller
kan du redan tillräckligt så läs något annat. Och lägg bort so-
manerna för ett par år. De höga originaliteten i främre oss.

Eller sätt dig och borra med dig i den tanken att en som älskar
dig bara längtar efter att du skall gå hem, ditt originella jag.
Så skall jag säga dig att det, som kan och vill skriva ett
godt bref, som jag, fick idag. Kan kan nog både skriva och
tala rosenrött.

Jag minns dig så väl från första gången vi träffades. Jag tänkte
genast att så borde en författarinna se ut. Vidare hade jag en så förfar-
lig tanke att säga: Hör nu, min kärna vä, vi ha ju hänt hvarann i
många år? Varför skola vi låtas vara främmande? Vi äro ju barn-
dassers och myddansvänner. Och så fick jag, dof att bita ihop tänderna
och hålla fast i soffan med mina fingrar för att ej fara upp och
kyssa dig alldeles viligt. Och så drog jag dig till mig, medan jag
gjaf knuff i ryggen. Men om "det" ej kommer
endellan så vare du nu likgiltig för mig, som Ellen Gery, fort alltid
beträfflig att minnas och jag hade aldrig fått göra bekantkap med
dig själf. Hur kan jag då ängra mig?